

Martínin lempilelut

J. Ryan Jensen

kirkon lehdet
(Perustuu tositahtumaan)

*”Anna kuin Jeesuskin. Voihan antaa jokainen.”
(”Näin lausuu virta pien”, Lasten laulukirja, s. 116.)*

Martín tunsu itsensä surulliseksi, kun hänen vanhempansa kertoivat, että perhe muuttaisi toiseen kaupunkiin Kolumbiassa. Hän ei halunnut jättää ystäviään, kotiaan eikä paikkaa, jossa hän oli kasvanut. Viileän vuori-ilman sijaan Martín asuisi nyt lähellä valtamerta, jossa ilma olisi koko vuoden kuumaa ja kosteaa. Hän vaihtaisi kuumat keitot kylmiin juomiin ja takin shortseihin. Sen lisäksi tulisi uusi koulu, uusi seurakunta ja uusi Alkeisyhdistyksen luokka. Se kaikki tuntui aika pelottavalta.

Yhtenä päivänä äiti ja isä kysyivät Martínilta, mitä hän ajatteli muutosta.

”Minä en tykkää siitä”, Martín sanoi. ”Minä en halua, että kaikki muuttuu.”

”Tiedän, että muuttaminen voi olla vaikeaa”, isä sanoi. ”Monet asiat muuttuvat, mutta eivät kaikki. Sinulla on yhä meidät!”

”Se on totta”, Martín sanoi.

”Ja sinulla on yhä tavarasi”, äiti sanoi.

Martín ajatteli sitä hetken. Hänellä olisi yhä vaatteensa, kenkensä ja muut tavarat, jotka olivat tuttuja vanhasta kodista – etenkin lelut. Martín oli iloinen siitä, että hän voisi ottaa lempilelunsa mukaan. Hän pakkasi ne erityisen huolellisesti, kun he muuttivat.

Jonkin ajan päästä Martín alkoi tottua uuteen kotiin ja uuteen kaupunkiin. Hän oli iloinen siitä, ettei muutto ollut niin vaikea tai pelottava kuin hän oli luullut sen olevan.

Sitten yhtenä sunnuntaina, kun perhe meni kirkkoon, Martín huomasi monia ihmisiä, joita hän ei ollut nähnyt aikaisemmin. Alkeisyhdistys oli täynnä uusia lapsia. Hän mietti, mistä he olivat tulleet. Hän kuuli tuntemiensa ihmisten puhuvan ruoan, vaatteiden ja kenkien lahjoittamisesta. Kirkon jälkeen Martín kysyi äidiltä kaikista uusista ihmisistä.

”Heidän oli lähdettävä omasta maastaan”, äiti sanoi. ”Monet heistä jättivät kaiken taakseen, joten nyt heillä ei ole mitään.”

”Siksikö siis kaikki haluavat auttaa heitä?” Martín kysyi.

”Juuri niin. Jeesus opetti, että meidän tulee auttaa ihmisiä, jotka ovat avun tarpeessa. Me voimme noudattaa Hänen esimerkkiään ja jakaa siitä, mitä meillä on.”

Martínin mielestä niin olisi mukavaa tehdä.

Sitten äiti sanoi: ”Monilla Alkeisyhdistyksen lapsista on vain ne tavarat, jotka he saivat mahtumaan selkäreppuun. Heidän oli jätettävä lelunsa. Luuletko, että sinulla olisi leluja, jotka voisit antaa?”

”Ei! Ne ovat minun leluja!” Martín sanoi. Hän kääntyi ja juoksi huoneeseensa.

Huoneessaan Martín katseli ympärilleen silmät kyynelissä. Hän ei halunnut antaa pois lelujaan. Hän oli tuonut ne koko matkan vanhasta kodista!

Hän meni lelulaatikkolleen ja katsoi sinne. Hän näki lelu-rekkansa, joihinsa, *tromponsa* (hyrränsä), parhaan pussin marmorikuulia ja paljon muita lempilelujaan. Hän piti niistä kaikista. Hän ei voisi antaa mitään niistä pois!

Sitten Martín ajatteli: ”Mitä jos minun olisi jätettävä kotini ja lempileluni?”

Muutaman minuutin kuluttua hän meni takaisin äidin luo syli täynnä leluja – eikä pelkästään mitään vanhoja leluja vaan niitä, joilla hän aina leikki.

KUVITUS JAMES HOLDER

Äiti näytti yllättyneeltä. ”Ei sinun tarvitse antaa pois lempilelujasi.”

Martín laski lelut lattialle. ”Niillä muillakin lapsilla oli lempileluja”, hän sanoi. ”Haluan, että he saavat minun leluja, jotta he voivat olla vähän onnellisempia.”

Äiti halasi Martínia. ”Olen niin ylpeä sinusta.”

Martínilla oli sisimmässään lämmin tunne. Hän tiesi, että muille antaminen on sitä, mitä Jeesus tekisi, ja se teki hänet iloiseksi. ●

YKSINKERTAISIN TAVOIN

”Osoittakaamme rakkautemme ja kiitollisuutemme [Vapahtajaa kohtaan] palvelemalla yksinkertaisin ja rakastavin tavoin veljämme ja sisariamme kotona, kirkossa ja kotipaikkakunnallamme.”

Presidentti M. Russell Ballard, kahdenoista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti, ”Iloa rakastavasta palvelemisesta”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 49.